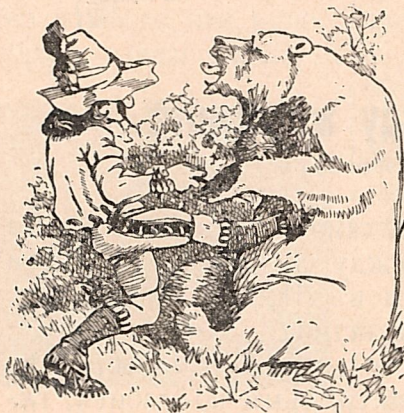

отъ болкитѣ и всѣкакъ се стараелъ да отблагодари на своя спасителъ. Мечката ту милвала съ лапитѣ си Цибуля, ту го прѣгрѣщала и цѣлувала по лицето...

Отъ този день нататѣкъ човѣкъ и мечка заживѣли другарски въ горитѣ. Тѣ заедно си берѣли плодове и другарски закусвали, заедно си намирали и друга храна. Легне ли Цибулъ да си поспи, Топтиганъ го пази и недава нито муха да приближи до него. Кждѣто трѣгне Цибулъ и мечката отива по него.

Лесно станало за Цибуля да заведе жива мечката въ царскитѣ палати и да се ожени за царската

дѣщеря, но той не направилъ това. „Азъ искамъ спокоенъ животъ, затоа ще остана зави-
наги да живѣя съ тебе въ горитѣ, милий ми Топтигане, казалъ Цибулъ на мечката. — Защо ми е менъ богатство, защо ми е славата и

царската дѣщеря, когато онзи животъ е измѣнчивъ и неспокоенъ . . . За нѣкаква си нищо и